

Roč. 1941

Číslo 4

BIBLICKÉ ÚKOLY

Přeloženo z německého:

RECHTER GLAUBE —
RECHTES LEBEN

Cena K 3.—

Štyřikrát v roce. Majitel, vydavatel a odpovědný redaktor J. Cepl
dále, administrace a expedice: Praha XII., Mnichovská 30
s předplatné K 12.—. Účet poštovní spořitelny v Praze čis. 80.906
Tiskla Grafia, Praha II.

1. úkol — 28. září—4. října 1941

Dějiny hříchu

Člověk od přirození hříšný

1. Jaká je přirozená povaha člověka? Řím. 3, 23; Gal. 3, 22.

Člověk je od přirození hříšník, zatížený hříchem Adama.

2. Co je hřích? 1. Jan 3, 4; 5, 17.

Hříchem není jen zjevný zlý skutek anebo zřejmé přestoupení zákona Božího, nýbrž i tajné hnutí srdce. Mnozí, kteří to nechápují anebo si toho nepovšimnou, přehlížejí snadno hříchy jako netrpělivost, rozčilování, trápení, žárlivost, duševní nečistotu, pýchu a jiné.

3. V kom je původ hříchu? Ezech. 28, 12—19; 1. Jan 3, 8; Jan 8, 44.

›Jeden však zneužil svobody, kterou Bůh dal svým stvořením. A právě u něho, jehož si Bůh po Kristu nejvíce vážil a jenž po něm měl mezi obyvateli nebes největší moc a slávu, vznikl hřích.« — Patr. u. Pr., 50.

4. Jakým způsobem vnikl hřích do lidského pokolení? 1. Mojž. 3, 1—6; Řím. 5, 12.
5. Čím odplácí hřích? Řím. 6, 23; Jak. 1, 15.

Odsouzen zákonem

6. Které zřízení zdržuje člověka od hříchu? Řím. 3, 20; Řím. 7, 7.

Zákon Božím zrcadlem mravů

7. Jaké nebezpečí hrozí tomu, kdo pěstuje byt i jediný hřích? Jak. 2, 10.

Tresty za hřích — zaslíbení hříšníkům

8. Který hřích je neodpuštělný? Mat. 12, 31. 32.

Kristus nazývá tento hřích »rouhání proti Duchu svatému«. To znamená: Zatvrzuje-li někdo své srdce stále více před vlivem Ducha svatého anebo popírá-li zjevné dílo této božské moci, hřeší proti Duchu svatému.

9. Jaký osud čeká hřích, hříšníka a původce hříchu? Juda 14. 15; Zjev. 20, 10. 14. 15.
10. Jmenuj dvě zaslíbení pro obráceného hříšníka! Řím. 6, 14; 8, 2.
11. Kdo nás vede k vítězství? Skrze koho? Co se má skrze nás zjevovati? 2. Kor. 2, 14.
12. Jak dalece můžeme býti očištěni od hříchu? 1. Jan 1, 7. 9.

2. úkol — 5. — 11. října 1941

Život v Kristu

Zahynutí člověka — Nová naděje

1. Který následek stihl pro Adamovo přestoupení celé lidstvo? Řím. 5, 12.

»Mnozí praví, že množství utrpení, jež následovala po pádu našich prarodičů, jsou příliš velkým následkem tak malého hříchu; a pochybují o moudrosti a spravedlnosti Boží ve styku s lidmi. Kdyby však tuto otázku prozkoumali lépe, poznali by svůj omyl. Bůh stvořil člověka podle obrazu svého, bez hříchu. Země měla býti obydlena bytostmi o málo menšími andělů; ale jejich poslušnost musila být vyzkoušena, neboť Bůh nechtěl naplniti zemi obyvateli, kteří opovrhovali jeho zákonem. Ale ve své milosti nepodrobil Adama těžké zkoušce. A právě proto, že zákaz byl tak nepatrný, stal se hřích velmi veliký. Nemohl-li Adam obstáti ani v nejmenší zkoušce, nebyl by mohl snést větší zkoušku, až by mu byly svěřeny větší odpovědnosti.« — Patr. u. Pr., 50.

2. Jaké zaslíbení dostali naši prarodiče, jakmile poznali, že jsou ztraceni a v otroctví hříchu? 1. Mojž. 3, 15.

»Adam a Eva stáli jako vinníci před velkým Soudcem a očekávali rozsudek, který si zavinili svým přestupkem; ale prve než se dověděli o životě námah a žalosti, který měl býti jejich údělem, anebo o tom, že se musí opět navrátiti v prach, naslouchali slovům, která v nich musila vzbuditi naději. Ačkoli musili trpěti v moci svého hrozného nepřítele, mohli vzhlížeti ke konečnému vítězství.« — Patr. u. Pr., 56.

Obnovení života v Kristu

3. Jakou úlohu měl Kristus na tomto světě?
Jan 10, 11; 3, 16.

Pro věřícího je Kristus zmrtvýchvstání a život. V Ném se obnoví život, který jsme hříchem ztratili; neb On sám má život a může jej dáti, komu chce.

4. Jak měl býti lidem tento život dán? 1. Petr 3, 18; Řím. 5, 10; Žid. 2, 9. 14.

5. Jak mohl Kristus přinést tuto velkou oběť, která nás vysvobodila z kletby hříchu? Jan 15, 13; 13, 1.

»Tato veliká oběť však nebyla přinesena proto, aby v srdci nebeského Otce vzbudila lásku k nám lidem, nebo aby jej přiměla k tomu, aby nás spasil a vykoupil. Nikoli, nikoli! „Tak Bůh miloval svět, že Syna svého jednorozeného dal.“ Jan 3, 16. Otec nás nemiluje pro velikou smířující oběť, nýbrž On sám nás miloval. Kristus se stal prostředníkem, skrze něhož mohl Bůh na svět, padlý v hříších, vyliť svou neskonalou lásku. „Neboť Bůh byl v Kristu, v mir uvodě svět s sebou.“ 2. Kor. 5, 19. Bůh trpěl se svým Synem. V duševní úzkosti v zahradě Getsemanské, ve smrtelném zápase na Golgátě věčná láska zaplatila cenu za naše vykoupění.« — Cesta ke Kr., 12.

6. Která místa Písma dokazují, že Kristus do-
byl plného vítězství nad nepřitelem? Jan 16,
33; 14, 30; Zjev. 3, 21.

Kristus se nevzdal života, dokud nedokonal své dílo. Ve smrti zvolal: »Dokonáno jest!« Bitva byla vyhrána.

Celá nebesa jásala nad vítězstvím Spasitele. Satan byl poražen a věděl, že je veta po jeho království.

Přijetí Kristova vítězství

7. Jak vstupujeme my do tohoto boje? 1. Kor. 15, 57; Žalm 20, 6.

8. Jaké možnosti skýtá nám toto vítězství? 2. Kor. 2, 14.

›Náš vzrůst v milosti, naše radost, naše užitečnost — vše úplně závisí na našem společenství s Kristem. Jestliže každého dne a každé hodiny s Ním žijeme a obcujeme — jestliže v Něm zůstáváme — pak také rosteme v milosti. On jest netoliko vzorem, nýbrž i dokonavatelem víry naší. Kristus jest Alfa i Omega, první i poslední. Má s námi býti netoliko na počátku a na konci našeho života, nýbrž při každém kroku.« — Cesta, 63.

9. K čemu lze tuto zkušenost přirovnati? 1. Petr 1, 23; Jan 3, 3. 5.

10. Čím dílem je znovuzrození? Jan 3, 5; 6, 63.

Moc zla byla po staletí velmi velká a lidé byli v satanově zajetí. Hříchu odporovati a přemoci jej lze jediné působením třetí osoby Božství, jež se projeví v hojně míře.

11. V jakém stavu bude církev při příchodu Kristově? Efez. 5, 27; 1. Jan 3, 2.

3. úkol — 12. — 18. října 1941

Správná volba a poslušnost

Věc volby

1. Na čem závisel na počátku život a spravedlnost? 1. Mojž. 2, 16. 17.

›Bůh mohl stvořiti člověka tak, že by nebyl mohl přestoupiti jeho zákon. Mohl zadržeti Adamovu ruku, aby se nedotekl zakázaného plodu; ale pak by člověk nebyl býval svobodnou bytostí, nýbrž pouhým mechanickým, automatic-

kým strojem. Kdyby nebyl měl možnost voliti si, nebyla by bývala jeho poslušnost dobrovolná, nýbrž vynucená. Jeho povaha by se nebyla mohla tvořiti. To by se však bylo přičilo Božimu plánu, podle kterého jednal s obyvateli jiných světů. Nebylo by to bývalo hodné člověka, jakožto rozumné bytosti, a bylo by to posílněním satanova tvrzení, že Boží vláda je libovolná.

Bůh stvořil člověka upřímného; dal mu šlechetné vlohy, bez sklonu k zlému. Obdařil ho velkými rozumovými schopnostmi a ukázal mu vše, co by ho mohlo jakkoli posílit ve věrnosti k Němu. Podmínkou věčné blaženosti byla dokonalá a věčná poslušnost. Pod touto podmínkou měl míti přístup ke stromu života.◀ — Patr. u. Pr., 38.

2. Co dokazuje, že ještě dnes můžeme si voliti buď život anebo smrt? Mat. 7, 13, 14.

»Uč se poznávati pravou, opravdovou sílu vůle! Je to rozhodující moci, která ovládá povahu člověka. Všecko závisí od správné činnosti vůle. Záleží na tobě, abys použil moci, již Bůh dal člověku k rozeznávání toho, co jest správné a co nesprávné. Svě srdce nemůžeš změnit a z vlastní přirozenosti a síly nemůžeš Boha milovati. Ty však můžeš svobodně voliti, chceš-li mu sloužiti. Můžeš mu předati svoji vůli, a pak, chtění i skutečné činění podle dobře libezné vůle své, on v tobě způsobí. Pak se celá tvoje přirozenost podrobí Duchu Kristovu. Veškerá tvoje láska se v něm soustředí, a budeš žiti v nejrůznějším souladu s ním.◀ — Cesta, 42, 43.

3. Jaké pozvání je obsaženo v Písmě? Mat. 11, 28; Zjev. 22, 17.
4. Jak máme na toto pozvání odpověděti? Jozue 24, 24.

Bůh nám přenechal volbu; nyní se musíme rozhodnouti. Nemůžeme však změnit své srdce, ovládati naše myšlenky, naše pohnutky a sklony. Nemůžeme se sami očistiti ani nejsme sami schopni pro službu Boží. Ale můžeme se rozhodnouti sloužiti Bohu, můžeme Mu dáti svou vůli; neboť On působí v nás obojí, chtění i činění podle dobře libé vůle své. Fil. 2, 13.

Výsledek pravé volby

5. Co praví Písmo o tom, kdo se rozhodl činiti vůli Boží? Jan 7, 17.

6. Kdy jedině má Bůh v nás zalíbení? 2. Mojž. 19, 5, 6; 1. Sam. 15, 22.

7. Co musí býti v našem životě, abychom mohli býti spaseni? Efez. 2, 8; Jak. 2, 26.

Víra bez skutků jest mrtvá. Naše vykoupení závisí na tom, přijmeme-li je. Dokážeme to duševním dějem: volbou, a činem: poslušností.

8. Uveď několik zaslíbení poslušnosti. Zjev. 22, 14; 2. Petr 1, 10, 11.

›Podmínka k věčnému životu jest přesně táž, jaká byla vždy — přesně táž, jaká byla v ráji před pádem našich prarodičů: Naprostá poslušnost zákona Božího, dokonalá spravedlnost. Kdybychom života věčného mohli dosáhnouti za jiných podmínek, pak by se blaženost veškerého člověčenstva ocitla v nebezpečí, a potom i hřích by na věky trval se vším jeho utrpením a bídou.◄ — Cesta, 57.

Společná poslušnost

9. Jak nám dal Kristus příklad poslušnosti? Jan 4, 34; 6, 38; Mat. 26, 39, 42.

10. Jaký má na nás Kristova poslušnost vliv? Jan 15, 10; Žid. 5, 8, 9.

›Tak zvaná víra v Krista, která učí, že člověk jest zproštěn poslušnosti vůči Bohu, není vírou, nýbrž osobováním. ‚Nebo milostí spasení jste skrze víru.‘ Efez. 2, 8. Avšak ‚víra, nemá-li skutků, mrtvá jest sama v sobě.‘ Jak. 2, 17. Prve nežli Pán Ježíš přišel na zem, řekl o sobě: ‚Abych činil vůli tvou, Bože můj, libost mám; nebo zákon tvůj jest uprostřed nitřnosti mých.‘ Žalm 40, 9. Nežli vstoupil na nebesa, pravil: ‚Budete-li zachovávatí přikázání má, zůstanete v mém milování, jakož i já přikázání Otce svého zachoval jsem, i zůstávám v jeho milování.‘ Jan 15, 10. Písmo svaté dále praví: ‚Po tomf známe, že jsme jej poznali, jest-liže přikázání jeho ostřiháme... Kdo praví, že v něm zůstává, ten má, jakž On chodil, tak choditi.‘ 1. Jan 2, 3, 6. Na jiném místě pak jest psáno: ‚I Kristus trpěl za nás, nám pozůstaviv příklad, abyste následovali šlépěje Jeho.‘ 1. Petr 2, 21.◄ — Cesta, 57.

11. Jaké postavení máme na tomto světě podobně jako měl Kristus? Jan 17, 18; 1. Jan 4, 17.

Ježíš byl ve všem pokoušen, aby mohl pomáhati těm, kdož jsou v pokušení. Jeho život je nám příkladem.

12. Jak se projevuje znovuzrození skrze Ducha svatého? Řím. 8, 1—4.

4. úkol — 19. — 25. října 1941

Význam Ducha svatého pro vítězství

Duch svatý a hříšník

1. Vyjmenuj označení Ducha svatého.

Utěšitel: Jan 14, 26; Duch Boží: Řím. 8, 9; Duch Syna jeho: Gal. 4, 6; Duch věčný: Zid. 9, 14; Duch milosti: Zid. 10, 29; Duch slávy: 1. Petr 4, 14; Duch života: Zjev. 11, 11; Duch svatý: 1. Tes. 4, 8; Duch pravdy: Jan 14, 17; Duch můj: Zach. 4, 6. Teprve bedlivým zkoumáním rozličných jmen, jež Písmo dává Duchu svatému, poznáme jeho podstatu a působení. Přes to však je ještě Duch, třetí osoba Božství, tajemství, které nám ani Kristus neobjasnil. Musí nám stačiti, že cítíme jeho přítomnost a zakoušíme jeho moc.

2. Co koná Duch pro hříšníka? Jan 16, 7. 8.

Duch svatý a znovuzrození

3. Ke které krásné křesťanské zkušenosti přivádí Duch pokání čínceho hříšníka? Jan 3, 3. 5; 6, 63.
4. Jaký vztah je mezi znovuzrozeným a Duchem? 1. Kor. 6, 19. 20.

Obecenství Ducha

5. Zač se máme modliti? Kdo nám pomáhá v našich modlitbách? Luk. 11, 13; Řím. 8, 26.
6. Čí pomoci dostává se znovuzrozenému člověku skrze Ducha svatého? Efez. 3, 16—21.

7. Jaký význam má Duch v křesťanském vzrůstu a v posvěcení? Řím. 8, 2; 1. Tes. 5, 23.
8. Kolik částí má v křesťanském životě jednotné ovoce Ducha? Gal. 5, 22.

Duch dává moc poselství

9. Které světové poselství šíří se dnes na zemi? Zjev. 14, 6—12.
10. O který dar nebes máme Boha prositi? Skt. 2, 17—21; Joel 2, 23; Zach. 10, 1.
11. Jaké důležité dílo se nyní koná? Zjev. 7, 1—4.
12. Čí moci je k tomu zapotřebí? Efez. 4, 30.

Mnozí, kteří jsou již členy velké rodiny Boží, vědí dosud málo o tom, co to znamená, viděti jeho slávu a býti proměněn od slávy v slávu. Mnozí mají nejasnou představu o Kristově vznešenosti a dokonalosti a jejich srdce se třesou radostí. Touží po lepším pochopení lásky Kristovy. Proto nechať podporují touhu duše po Bohu; Duch svatý působí rád na těch, kteří si jeho působení přejí, utváří ty, kdož se utvářeti nechají. Pěstujte duchovní myšlení a svatě obecenství. Viděli jste teprve první paprsky svítání jeho slávy. Budete-li dále Pána poznávati, zakusíte, že »stezka spravedlivých jako světlo jasné, kteréž rozmáhá se, a svítí až do pravého dne«. — Fussp., 512.

5. úkol — 26. října — 1. listopadu 1941

Přiznaná spravedlnost

Beznadějný stav člověka

1. Popiš beznadějný stav člověka, vzniklý následkem hříchu. Řím. 5, 12; 7, 14; Efez. 2, 12b.
- »Naše hříšná přirozenost odcizila nás Bohu. Duch svatý vhodně líčí náš stav slovy: „Mrtví v vinách a hříších.“

Efez. 2, 1. ‚Všecka hlava jest neduživá, a všecko srdce zemdlené. Od spodku nohy až k vrchu hlavy není na něm místa celého.‘ Izai. 1, 5. 6. Satan nás drží ve svých osidlech, jimiž jsme zjímáni k činění jeho vůle. 2. Tim. 2, 26. — Cesta, 39.

2. Jak popisuje Písmo beznadějnost člověka, který se sám chce změnit? Jer. 13, 23; Řím. 7, 18—23.

›Nám není možno, abychom vlastní silou unikli prohlubni hříchů, do níž jsme zapadli. Naše myšlení jsou zlá, a my se nemůžeme změnit. ‚Kdo toho dokáže, aby čistý z nečistého posel?‘ Job 14, 4. ‚Protože opatrnost těla jest nepřítelkyně Bohu; nebo zákonu Božímu není poddána, aniž hned může býti.‘ Řím. 8, 7. Vychování a vzdělanost, a všechny snahy a pokroky lidské mají své vlastní působiště, avšak v tomto případě jsou úplně bezmocné. Mohou býti s to, aby přivodily vnější změnu mravů a chování, avšak srdce nemohou změnit. Nejprve musí v srdci působiti jistá moc, musí přijíti s hůry nový život, nežli se člověk může obrátiti od hříchů k svatosti. Touto mocí jest Kristus. Jedině jeho milost jest s to znovu obžíviti mrtvé síly duševní a vésti je k Bohu, dokonalé svatosti. Spasitel sám praví: ‚Nenarodí-li se kdo znovu, nemůž viděti království Božího.‘ Jan 3, 3. Člověk musí míti nové srdce, novou žádost, nová předsevzetí, a nové pohnutky k novému životu. Jest hrubým klamem domnívati se, že jest pouze třeba vyvinouti ono dobré, jež jest od přirozenosti v člověku. ‚Ale tělesný člověk nechápe těch věcí, kteréž jsou Ducha Božího; nebo jsou jemu bláznovství, aniž jich může poznati, protože ony duchovně rozsuzovány býti musí.‘ 1. Kor. 2, 14. — Cesta, 16.

Přiznání Kristovy spravedlnosti

3. Na koho musíme hleděti, chceme-li dosáhnouti pomoci? Řím. 8, 3. 4.
4. Čí spravedlnosti dostává se těm, kteří přijmou Krista za svého Spasitele? 1. Kor. 1, 30.
5. Jaké poznání musí však člověk prve míti? Job 42, 5. 6; Luk. 15, 18. 19.

6. Jakou naději mohou mít ti, kteří znají význam hříchu a chtějí být od něho osvobozeni? Izai. 1, 18; Mat. 11, 28.

›Nezoufejte se zřetelem na velikost své hříšnosti! Kristus přišel na svět proto, aby hříšné spasil. My nesmíříme Boha s sebou, nýbrž — ó přenesmírná láska — Bůh v Kristu, v mír uvedl svět s sebou.‘ 2. Kor. 5, 19. S vroucí láskou uchází se o srdce zbloudilých dítek. Pozemští rodičové nemohou mít se slabostmi a poklesky svých dítek tolik trpělivosti, kolik jí má Bůh s těmi, jež chce spasiti. Nikdo by nebýval s to srdečněji a vroucněji prositi za přestupníka a hříšníka, jak On. Všecka jeho zaslíbení a výstrahy jsou toliko vzdechy nevýslovné lásky.‘ — Cesta, 30.

Splněná naděje

7. Kterým slavnostním výkonem splní se tato naše naděje? Řím. 6, 3.

8. Který čin uznává věřící člověk? 2. Kor. 5, 21.

9. Jak je tento postup vylíčen? Zach. 3, 3—5.

›Kristus nehledí na chyby lidu Božího, ale stále o něj pečuje. On může změnití jejich roucha. Odstraní nečistý šat a pokání činící, věřící duše oděje rouchem své spravedlnosti a k jejich jménům v nebeských knihách připiše odpuštění. Vyzná je před nebesy jako své dítky a ukáže se, že satan, jejich protivník, je žalobce a podvodník. Bůh pomůže svým vyvoleným k právu.‘ — Gleichn., 173.

10. Jakým způsobem uskuteční se tato přiznaná spravedlnost (ospravedlnění)? Řím. 3, 24—26.

11. Kdy teprve nám spravedlnost prospěje? Řím. 3, 22; Efez. 2, 8; Řím. 5, 1.

›Právě tak se má věc s námi, v tomtéž stavu se nalzáme my hříšní lidé. Svých dřívějších hříchů nemůžeme odpykati, svá srdce si nemůžeme obnoviti a vlastní mocí nedosáhneme posvěcení. Avšak Bůh zaslubuje, že to pro nás učiní skrze Krista. Tomuto zaslíbení musíme věřiti. Musíme své hříchy vyznati, Bohu se odevzdati a jemu sloužiti. Jakmile to učiníme, Bůh na nás vyplní své zaslíbení. Jestliže uvěříme zaslíbení — věříme, že naše hříchy odpuštěny jsou, a že my jsme očištěni — a pak na nás Bůh vykoná svoji

práci; pak i my budeme uzdraveni ze svých hříchů a nepravostí, právě tak, jako ten šlakem poražený. Tak se stane, jestliže věříme.

Nečekej až pocítíš, že jsi uzdraven, nýbrž řekni: „Věřím tomu, že to jest pravda; ne proto, že to cítím, nýbrž proto, že to Bůh zaslíbil.“ — Cesta, 46. 47.

6. úkol — 2. — 8. listopadu 1941

Propůjčená spravedlnost

Důkazy spravedlnosti

1. Jakého duchovního požehnání především dostane se ospravedlněnému? Řím. 5, 1; Izai. 32, 17. *naše zaslíbení*

Kristův pokoj pramení z pravdy, je v souladu s Bohem. Svět bojuje proti zákonu Božím, hříšníci se soudí se svým Stvořitelem; posléze bojují lidé mezi sebou. Jediná moc, která zřídí a zaručuje pokoj, je milost Kristova. Pakliže je zakořeněna v srdci, odstraňuje zlou vášeň, působící jen hádky a rozpory.

2. Jaké požehnání přijímá věřící skrze smrt a život Krista? Řím. 5, 10. *poslání*
3. Jaké povznášející pocity má ten, kdo tuto zkušenost učiní? Řím. 8, 1; Jan 8, 36. *... ať je*
4. Která moc tuto zkušenost působí? Řím. 8, 2; Jan 6, 63. *... která oslňuje*

Obecenství s Kristem

5. S kým jsme touto zkušeností spojeni? Mat. 28, 20; 1. Jan 1, 1—3; Jan 17, 23. *... ať je*
6. K jakému cíli přivádí Kristus ty, kdož v Něho uvěří? Mat. 1, 21; Žid. 7, 25. *... ať je*
7. Čím si může být každé dítě Boží jisto? Fil. 1, 6; 1. Tes. 5, 24. *... ať je*

Vítězný život

8. Jakého stupně dosáhne duchovní život, který započneme s Kristem v Duchu? Mat. 5, 48; 2. Petr 1, 3. 4.

9. Pro koho bude tento život skutečností? Jan 3, 16.

›Uplatníš-li svoji vůli a přání, může v tvém životě nastati úplná změna. Odevzdáš-li svoji vůli cele Kristu, spojiš se s mocí, která je nade všechno panství i moc. S hůry se ti dostane síly k vytrvalosti, a když se vždy znovu odevzdáš Bohu, budeš s to vésti nový život — život víry. — Cesta, 43.

7. úkol — 9.—15. listopadu 1941

Odevzdání se

Musíme odevzdati naše celé Já

1. Co je podle Kristových slov prvním znamením, že jsme jeho učedníky? Mat. 16, 24; Luk. 14, 33.

Prve nežli někdo může býti skutečným následovníkem Krista, musí se zbaviti vlastního Já. Láska Kristova naplní věřícího novým životem. V tom, kdo hledí na původce a dokonavatele naší víry, bude se zračiti podoba Kristova.

2. Kterým výrokem chtěl Ježíš tuto skutečnost zdůrazniti? Mat. 10, 37.

›Bůh obětoval pro člověka vše, a žádá od něho, aby jeho, t. j. Boží službu, kladl nad všechny zemské a sobecké zájmy. Nemůže se o naše srdce děliti s nikým jiným. Srdce, ovládané světskými sklony, nemůže se odevzdati Bohu. Toto naučení platí pro všechny doby. Máme následovati Beránka Božího vždy a ve všem. Važme si jeho vedení nad všechny zemské přátele. Kristus praví: ‚Kdo miluje otce neb matku více nežli mne, není mne hoden; a kdož miluje syna neb dceru více nežli mne, není mne hoden.‘ Mat. 10, 37. — Gleichn., 226.

Nutnost odevzdání se

3. Jak zdůrazňuje apoštol Pavel nutnost úplného posvěcení? Řím. 12, 1; Gal. 5, 24.

4. Co praví o tom dále? Řím. 6, 11; Kol. 3, 2.

5. Jakou otázku dal Kristus Petrovi? Na co poukazoval? Jan 21, 15.

6. Kterými jinými slovy žádá Pán od nás, abychom se Mu cele odevzdali? Mat. 6, 24; 1. Jan 2, 15—17.

7. Jaké zaslíbení dává Bůh těm, kteří se oddají do jeho vůle? Izai. 57, 15; Jan 14, 23.

›Pyšné srdce chce si nebe získati. Ale náš nárok na nebe spočívá v spravedlnosti Kristově. Pán nemůže pro nápravu člověka vykonati nic, dokud člověk se neodevzdá cele vedení Božimu, přesvědčen jsa o své slabosti a prost sebe-důvěry. Potom může přijmouti dar, který mu Bůh podává. Cítili-li duše tuto potřebu, obdrží vše, nic jí nebude zadrženo, má neomezený přístup k Tomu, u něhož plnost všeho přebývá. — Leben, 156.

Mistr našim vzorem

8. Jak je nám Kristus příkladem v odevzdání se? Jan 6, 38; 17, 19.

›Ježíš vysvětlil svým učedníkům, že jeho život sebezapření má jim býti příkladem; pak svolal lid, který se zdržoval v jeho blízkosti a pravil: ‚Chce-li kdo za mnou přijíti, zapřijí sebe sám, a vezmi kříž svůj, a následuj mne.‘ Mat. 16, 24. Kříž připomínal moc Říma; smrt na kříži byla nejpotupnější a nejkrutější. Nejhorší zločinci museli kříž sami nésti až na popravíště; často se tomu vzpírali a kříž jim musel být přivázan na ramena. Ježíš však přikázal svým následovníkům, aby dobrovolně vzali kříž a následovali Ho. Slova, která nyní učedníci plně nečápali, měla působiti na ně, aby pro Ježíše snášeli odevzdaně nejbolestnější utrpení až na smrt. Toto odevzdání nemohl již Spasitel lépe zdůrazniti. Ale sám též vše pro ně na se vzal. Neměl v nebesích radost, když my hříšníci jsme spěli k zahynutí; zaměnil nebeskou slávu za život pohany a nejhrubších urážek; umřel za nás potupnou smrtí; On, který byl bohatý na nesčítná bohatství nebes, se stal chudý, abychom my jeho

chudobou zbohatli. Musíme však jíti cestou, po níž kráčel On. — Leben, 234.

9. Čí moc působí v člověku, který se celý Bohu posvětil? Fil. 4, 13; Efez. 3, 16.

»Kdo posvětil Pánu své tělo, duši a ducha, doplňuje svou tělesnou a duševní sílu; může čerpati z neubývajícího bohatství nebes. Kristus dává mu dech svého Ducha, život ze svého života; Duch svatý působí nezmenšenou silou na jeho srdci; milost Boží rozmnožuje jeho schopnosti a dokonalost božské povahy pomáhá mu v díle zachraňování duší.

Spasitel očekává s touhou, aby mohl zjeviti světu svoji milost a sebe samého; je to jeho dobyté vlastnictví, a On chce lidi osvoboditi, očistiti a posvětili. — Leben, 516.

10. Jak se má právě v dnešní době projevit Duch odevzdání? Žid. 10, 35—39; 2. Petr 3, 14.

Dílo radostného poselství nemá na konci projevit menší moc nežli na počátku. Proroctví, naplněná vylitím ranního deště, mají se ještě jednou naplniti vylitím pozdního deště. To jsou dny rozvrazení, k nimž patřil apoštol Pavel.

8. úkol — 16. — 22. listopadu 1941

Nutnost misijní činnosti

Vyslání k službě

1. Dokaž z Písma, že Ježíš věděl, že Ho Bůh poslal na tuto zem s určitým úkolem! Jan 12, 49; 5, 30; 4, 34.

2. Co víme o naší úloze, zjevovati světu Krista? Jan 17, 18; Mat. 28, 18—20; Skt. 1, 8.

Kristus si byl vědom toho, že Bůh mu svěřil na této zemi určité dílo. Taktéž povolal Kristus nás, abychom splnili na zemi svěřený nám úkol. Často působí věřící lidé pouhou svou přítomností a klidem.

3. K čemu vyzval Pán Ježíš své učedníky? Mat. 4, 19; Jan 15, 16.

»Příkaz, který dal Spasitel svým učedníkům, týká se všech věřících na celém světě. Domnívá-li se někdo, že

k práci v díle Božím jsou povolání jen řádní kazatelé, je na velkém omylu; podle vůle Boží má každý, kdo je poslušen jeho Slova, oprávnění a závazek k službě. Duch svatý působí na každého věřícího, aby pracoval pro spasení svých bližních. Proto byla založena církev, v níž nejkrásnější povinností je, že můžeme být Kristovými spolupracovníky. — Leben, 510.

4. S jakým horlivým zápalem plnili první křesťané tento příkaz? Jan 1, 40. 41. 43.—45; Skt.

8, 4. *T: klau a křesťané měli křesťanství*

5. Co byl apoštol Pavel hotov učiniti pro získání duší? Řím. 9, 1—3; 1. Kor. 9, 16. 22. *Jan 4:19-20
kř. žem potri*

›Zjev na cestě do Damašku změnil celý život apoštola Pavla. Z pronásledovatele se stal učedník, z učitele žák. Dny slepoty, které prožil o samotě v Damašku, působily na něho jako léta. Zabýval se studiem Písem Starého zákona, která měl v paměti, a Kristus byl jeho učitel. Dobrou školu mu dala také samota přírody; na poušti v Arabii zpytoval Písmo a učil se od Boha. Zbavil se předsudků a tradic, jež měly dosud vliv na jeho život, a přijímal naučení ze zdroje pravdy. Celý jeho pozdější život byl jedinou zásadou obětování se, služby lásky. — Erz., 65.

Naše osobní odpovědnost

6. Z čeho je zřejmé, že každý má mítí podíl na díle zachraňování duší? Mat. 25, 15. 19. *Wirkun*

›Bůh očekával již dlouho, že duch sloužení najde pochopení v celé církvi, takže každý člen mohl by podle svých schopností pro Něho pracovat. Kdyby členové církve Boží splnili svěřený jim úkol tam, kde je toho potřeba, splnili by současně evangelizační příkaz, celý svět by mohl být vbrzku varován a Pán Ježíš by se mohl vrátiti na naši zemi s velikou mocí a slávou. — Wirken, 87.

7. Které třídy lidí hrozí podle podoběnství největší nebezpečí? V. 24. 30.

Pán má ve svém plánu pro každého určité místo. Dejme tomu, že mé schopnosti jsou malé; Bůh jich použije, a je-li tato schopnost věrně užitá, vykoná právě to dílo, pro které ji Pán dal.

8. Nač máme při této službě pamatovati? Kaz. 1-11, 6; Efez. 5, 15-17. *Spětání srdcí a duchovní*

Zaslíbené požehnání

9. Jaká chvála a požehnání vztahují se na všechny, kteří pracují pro království Boží? Žalm 26, 5. 6; Dan. 12, 3. *3. křesťanský*
10. Co činí Kristus, nenajde-li v životě věřícího očekávané ovoce? Jan 15, 2.
11. Kdy jediné může být dokonáno dílo záchranného poselství? 1. Tes. 1, 6-8. *Byť nečeká*
12. Komu dostane se při příchodu Páně zvláštní pochvaly? Mat. 25, 34-40. *7. křesťanský*

9. úkol — 23.—29. listopadu 1941

Vítězství Slova a modlitby

Moc Slova

1. Jak vzniklo Slovo Boží? 2. Petr 1, 21; 2. Tim. 3, 16.

Bohu se zalíbilo zjeviti svou pravdu světu prostřednictvím lidí, a sám jim dává schopnosti k tomuto dílu. Vede je svým Duchem, aby věděli, co mají mluvit a psát. Poklad byl svěřen zemským nádobám; přes to však pochází z nebes. Svědectví je sdělováno nedokonalými lidskými ústy; je to však přece svědectví od Boha.

2. Jaké je Slovo Boží? Žid. 4, 12; Jan 6, 63. *2. křesťanský*

Boží život, který dává život světu, je obsažen v jeho Slově. Tímto Slovem léčil Ježíš nemoci a vyháněl ďáblы. Tímto Slovem tišil moře a křísil mrtvé; lid poznal, že jeho Slovo je vyzbrojeno mocí. Celé Písmo svaté je zjevením Ježíše Krista. Je to náš zdroj síly.

3. Jakou proměňující moc má Slovo Boží?
2. Petr 1, 3; Ž. 119, 9. 11. 130.

Pán nám často ukázal, že jediné zjevená pravda, Slovo

Boží, může člověka zdržeti od přestoupení. Slovo, které zjevuje velikost hříchu, má moc změnit člověka k dobrému a v tom ho také udržeti. Pán nás vyzývá, abychom věnovali pozornost tomuto Slovu a byli mu poslušni.

1. K jakému cíli může nás Slovo Boží dovésti?
2. Tim. 3, 15.

›Zůstanete-li ve mně, a slova má zůstanou-li v vás, což byste koli chtěli, prostě, a staneť se vám,‘ pravil. Kristus zůstává ve věřících skrze své Slovo. Je to živé spojení, znázorněné památkou Večeře Páně. Kristova slova jsou Duch a život; kdo je přijímá, dostane život vinného kmene. Živi jsme každým slovem, vycházejícím skrze ústa Boží. Život Kristův v nás přináší totéž ovoce jako při Něm; žijeme-li tedy v Kristu, lpíme-li na Něm, podporuje-li nás a přijímáme-li od Něho potravu, přinášíme též božské ovoce.« — Leben, 393.

5. Proč je nutné, abychom Slovo Boží pozorně četli? Mat. 4, 4; Řím. 15, 4. *život má být*
6. Jaké zvláštní vysvětlení podává nám Písmo o prorocství? 2. Petr 1, 16—19; Zjev. 1, 1—3. *2*

Moc modlitby

7. Co víme o pojmu modlitba?

V modlitbě otvíráme své srdce Pánu jako příteli. Modlitba je obecnství s Bohem. Modlitba je klíč v rukou věřícího, jímž si může otevřít nebeskou pokladnici. Modlitba je dýchání duše.

8. Jaké podobenství vyprávěl Ježíš svým učedníkům, chtěje zdůraznit důležitost modlitby? Luk. 18, 1. *anden klíč k prosbě*

›Žádný čas, žádné místo není nevhodným, abychom se nemohli modlit k Bohu. Nic nás nemůže zdržeti, abychom se ve vroucí modlitbě neobraceli k Bohu. Za pouličního šumu i při denním zaměstnání můžeme se modlit k Bohu a prosit jej o Božskou pomoc, podobně, jako činil Nehemiáš, přednášeje svou prosbu králi Artaxerxovi.« — Cesta, 88.

9. Co nám radí Písmo ohledně modlitby? Efez. 6, 18; Fil. 4, 6. *raději se modlit*
- Bylo-li kdy nutno modliti se, je tomu tak dnes. Poznejme to a hledejme Pána celým srdcem svým!
10. Zopakuj několik Božích zaslíbení o vyslyšení modliteb. Z. 91, 15; Izaj. 58, 9; Luk. 11, 9; Jan 15, 7. *prosba o hořkost*
11. Jaký vzor modlitby dal nám Ježíš? Mat. 6, 9—13.
- Modlitba Páně je krátká, ale dokonalá. V těchto sedmi prosbách je uvedeno vše, co člověk potřebuje.
12. K čemu nás Pán zvláště vybízí? Luk. 21, 36. *modlitba, aby nás nepřekvapila*

10. úkol — 30. listopadu — 6. prosince 1941

Duchovní vzrůst

Křesťanský život znamená vzrůst

1. K čemu připodobňuje Pán křesťanský vzrůst? Mar. 4, 26—29.

»Klíčení semena znázorňuje počátek duchovního života, a vývoj rostliny je krásným obrazem křesťanského vzrůstu. Jako v přírodě tak v království milosti není život bez vzrůstu. Rostlina musí buďto žít anebo zahynout. Vzrůst rostliny nevidíme, ale přes to neustále pokračuje, a tak tomu je i s vývojem křesťanského života. Božím plánem je, abychom nepřestali růsti. Posvěcení je dílem celého života. Rozmnožením našich příležitostí získáme větší zkušenosti a větší poznání. Zesílíme, abychom mohli nésti odpovědnost, a naše zrání bude pokračovati podle našich předností.« — Gleichn., 65.

2. Jaké napomenutí dává nám apoštol Petr o vzrůstu? 2. Petr 3, 18. *neustále se učet*
3. Co praví apoštol Pavel o duchovním vzrůstu? Efez. 4, 13—15. *abychom se stali jednotou*

4. Jak poukazuje názorně dále na pokrok duchovního života? Fil. 3, 13. 14. *pro to, aby se stal předem určeným*

›Pavluv život byl naplněn prací všeho druhu. Cestoval od města k městu, z jedné země do druhé, vyprávěl příběh o kříži, obracel duše k evangeliu a zakládal sbory. Stále o ně pečoval a psal jim poučné dopisy. Konal také své řemeslo, aby si vydělal na živobytí. Ale ani ve svém nanejvýš činném životě neztratil nikdy se zřetele onen velký cíl — spěti k cíli svého vysokého povolání.‹ — Diener, 50.

5. K čemu chce nás Pán vyslyšením našich modliteb zmocnit? Kol. 1, 9. 10. *vydatel osvácení a zvláštnosti duchů*

›Těmito slovy odíval Pavel svá přání pro věřící Kolosenské. Ukazují na vznešený cíl následovníka Kristova! Svědčí o předivných možnostech, z nichž může křesťan poznati, že díky Boží mohou přijmouti ncomezená požehnání. Nejen že získávají větší poznání Boha, nabývají též nové síly a vždy nové zkušenosti, až ‚zmocnění jsou podle síly slávy jeho‘ k ‚účastnosti losu svatých v světle‘.‹ — Wirken, 383.

6. Jaké změny nastanou v duchovním vzrůstu věřícího? 2. Petr 1, 4—8.

Prostředek vzrůstu

7. V čem spatřuje křesťan účinný prostředek duchovního vzrůstu? Jer. 15, 16. *Kámen nadýhaný*
8. Jaký vliv má Duch svatý na život věřícího? Gal. 5, 22. *ovládá*
9. K čemu přirovnává apoštol duchovní snazení věřícího? 1. Kor. 9, 24—27. *zápas*
10. Jaký cíl duchovního vzrůstu máme sledovati? Mat. 5, 48. *naše oči*

›Bůh chce, abychom skrze oběť Kristovu dosáhli stupně dokonalosti. Vyzývá nás, abychom se rozhodli správně, spojili se s nebeskými silami a uznali zásady, které v nás opět utvoří obraz Boží. Ve svém psaném Slově a ve velké knize přírody zjevil pravidla života. Naším úkolem je, abychom tyto zásady poznali a řídíce se jimi, stali se jeho spolupracovníky, aby bylo právě tak obnoveno zdraví našeho těla jako duše.‹ — Fussp., 116.

Posvěcení

Definice

1. Jaký cíl určil Bůh věřícím? 1. Tes. 4, 3—7.

Posvěcení znamená oprostiti se od hříchu a očistiti z mravní zkázy.

2. Jaké objasnění dává Písmo o podstatě posvěcení? 1. Kor. 6, 11.

3. Kdo jedinež zajišťuje naše posvěcení? 1. Kor. 1, 30; Jan 17, 19.

Prostředky k dosažení posvěcení

4. Čím se stáváme účastní posvěcení? Žid. 13, 12; 1. Jan 1, 7.

»Také my jsme se snad klamali, jako kdysi Nikodém, tím, že jsme žili život mravný a bezúhonný, a proto se nepotřebujeme před Bohem ponížovati jako nějaký obyčejný hříšník. Když nás Kristus ozáří svým světlem, pak teprve poznáváme nečistou povahu svých srdcí, sobeckost pomutek, nepřátelství vůči Bohu, které poskvrnily všechna jednání v našem životě. Pak dojdeme k poznání, že naše spravedlnost skutečně jest jako „roucho ohyzdné“ (Izai. 64, 6), a že jedinež krev Kristova nás může očistiti od poskvrnny hříchů, může naše srdce obnoviti dle svého obrazu.« — Česta, 25.

5. Jak nás Bůh posvěcuje? Řím. 15, 16.

Výsledek a znamení posvěcení

6. Od čeho oprostí křesťana pravé posvěcení? Řím. 6, 2. 12. 14; 8. 1—4.

7. S jakou určitostí lpí apoštolé na posvěcení — dokonalosti? 1. Petr 5, 10; Kol. 1, 28. 29; Žid. 13, 20. 21.

8. Jak obsáhlé je dílo posvěcení? 1. Tes. 5, 23.

9. Který den oddělil Bůh na znamení posvěcení? Ezech. 20, 12.

Sobota, kterou dal Bůh na znamení stvoření, je současně znamením posvěcení. Tatáž moc, která stvořila všechny věci,

proměňuje člověka ve svůj obraz. Pro světitele soboty je tento den znamením posvěcení. Právě posvěcení je soulad s Bohem, jednota s jeho bytostí.

10. Jaký stupeň posvěcení budou mít při druhém příchodu Kristově ti, kteří Ho přijali? Efez. 5, 26. 27; Zjev. 14, 1—5.

Až Kristus opět přijde, nebude nás teprve očišťovat od našich hříchů, zprošťovat našich nedostatků a léčit od slabosti našich sklonů a návyků. Pakliže toto dílo je na nás vykonáno, stane se tak před touto dobou. Při příchodu Páně zůstanou ti, kteří jsou svatí, i nadále svatí, ti však, kteří jsou nespravedliví, neposvěcení a nečistí, nebudou moci změnit svoji bytost.

12. úkol — 14. — 20. prosince 1941

Důvěra a naděje ve vítězství

Čekati u víře a s nadějí

1. Jaké napomenutí dává apoštol v jedné své epištole lidu Božímu? Žid. 10, 35—37.
2. Jak se vyjadřuje evangelista Starého zákona o působení důvěry? Izai. 30, 15.

Drtí-li pochybnost a strach srdce lidská a hasnou-li nejjasnější světla, není pro dítko Boží nic důležitějšího nad důvěru a víru.

3. Jak vyjádřil Jan Křtitel a Kristus svou pevnou důvěru v Boha a ve své poselství? Jan 1, 23; Luk. 4, 16—21.
4. Odkud pramení naše důvěra v Boha a v poselství, jež přinášíme světu? Zjev. 7, 1—3; 14, 6. 7.

Zdroj důvěry v Boha

5. Jak jediné může být zachována křesťanská stálost? 2. Par. 20, 20b.

6. Jaké stanovisko má zaujmouti lid Boží?
Žid. 10, 38.

Musíme v Krista věřiti. Jedině víra, která Ho uznává za svého osobního Spasitele, která si přivlastňuje jeho zásluhy, může nás spasiti.

7. Jak dosáhne člověk daru Božího? Efez. 2, 8.

›Pravá víra a pravá modlitba — jak silní to činitelé? Jsou jako dvě ruce, kterými se lidský modlitebník chápe moci nekonečné lásky. Věřiti znamená, důvěřovati Bohu, věděti, že nás miluje a chce naše nejlepší. Proto si víra nevolí cesty naše, nýbrž cesty Boží a místo naší nevědomosti přijímá jeho moudrost. místo naší hříšnosti jeho spravedlnost. — Diener, 230.

Zdroj a ovoce víry

8. Jak si tuto víru zajistíme? Řím. 10, 17.
9. Čí působení přináší víru jakožto ovoce? Gal. 5, 22.
10. Jaké zkušenosti s vírou činil lid Boží každého času? Žid. 11; Žalm 37, 39. 40.
11. K čemu nás víra zmocňuje? 1. Jan 5, 4.
12. Proč mohl býti Enoch proměněn? Žid. 11, 5.

13. úkol — 21. — 27. prosince 1941

Konečné vítězství

Znetvořené dílo stvoření

1. Jaký úmysl měl Bůh původně s tímto světem? Izai. 45, 18.
2. Čí rysy měli první lidé? 1. Mojž. 1, 26; Kaz. 7, 29.
3. Jak byl Boží plán zničen? Řím. 5, 12; 1. Kor. 15, 21. 22.

První panství obnoveno

4. Jakými slovy zjevuje Pán svůj úmysl o obnově původního stavu? Izai. 11, 9b; Abak. 2, 14.

»Vše, co jsme pro prvního Adama ztratili, získá nám druhý Adam. Mich. 4, 8. Apoštol Pavel poukazuje na „...vykoupění toho, což jim dobylo jest“. Bůh stvořil zemi k bydlení pro svatě, šťastné bytosti. Ten Bůh, kterýž sformoval zemi a učinil ji, kterýž utvrdil ji, ne na prázdno stvořil ji, k bydlení sformoval ji.“ — Izai. 45, 18. To se stane skutečností tehdy, až obnovena mocí Boží a očištěna od hříchu a bolesti stane se věčným bydlíštěm vykoupěných.« — Patr. u. Pr., 57.

»Velkým plánem vykoupění dosáhne svět opět milosti. Vše, co bylo hříchem ztraceno, bude obnoveno. Nejen člověk, nýbrž i země bude vykoupěna a stane se věčným domovem poslušných. Šest tisíc let bojoval satan o panství na zemi. Pak se naplní původní Boží cíl ve stvoření. „A ujmou království svatých výsostí, kteříž obdržeti mají království až na věky, a až na věky věků.“ Dan. 7, 18.«

5. Jaký plán uskutečnil proto Bůh v Kristu? Jan 3, 16; 1. Jan 3, 5. 8; Žid. 2, 14.
6. Co učiní Bůh se zemí, zatíženou kletbou hříchu? 2. Petr 3, 10. 13.
7. Jaký osud stihne ty, kteří nepřijali nabízenou záchranu? Mat. 25, 41; Ž. 37, 20; Mal. 4, 1.

Splněné zaslíbení

8. Co nám hlásá, že se blíží čas uskutečnění Božích plánů? Mat. 24, 3—10; Luk. 21, 25—28; 2. Tim. 3, 1—5.
9. Která skutečnost zvlášť budí naši pozornost? Mat. 24, 14. 44.
10. Jaké napomenutí je nám tudíž dáno? Žid. 3, 12—14; 2. Petr 3, 14—18; Kor. 1, 4—8.
11. Jaká ujištění posilují nás v adventní naději? Jan 14, 1—3; Tit. 2, 13; Izai. 43, 1. 2.

Věčné dědictví

12. Jaké zaslíbení dává Bůh vykoupeným o věčném dědictví? Z. 37, 9—11; Zjev. 21, 1—7.

»Nesmrtelní duchové budou tam s neustávajícím nadšením pozorovati divy stvořiteleské moci a tajemství vykupu-
jící lásky. Nebude tam již žádný ukrutný, podvodný nepřítel, který by je svedl od Boha. Každá vložka se vyvine, každá schopnost rozmnoží. Rozmnožení vědomostí nebude unavovat paměť ani nevyčerpá energii. Mohou tam býti podnikány největší věci, dosaženy nejnuzněnější cíle, splněny největší touhy, a přece ještě budou vystupovati do nových výšin, obdivovati nové divy, poznávatí nové pravdy, a vždy nové věci budou posilovati síly rozumu, duše a těla.« — D. gr. K., 764.

13. Jak je vylíčena nádhěra nové země? Izai. 65, 17—19. 21—25; 11, 6—9; Zjev. 22, 1—7.

14. Jaké pozvání týká se všech, kdož je chtějí přijmouti? Mat. 11, 28—30; Zjev. 22, 17.

LOGICKÝ SEMINÁŘ
pro adventistů s.d.

V SÁZAVĚ
KNIHOVNA VŠECHNY

KNIHY, BROŽURY, ČASOPISY atd.,

kdekoliv vydané, žádejte v knihkupectví a nakladatelství

J. Cepl, Praha-Vinohrady, Mnichovská 30.

Pokud je lze dostati, obstaráme je za ceny původní. Při objednávání spisů z jiných nakladatelství vyprošujeme si, pokud je to možné, udání spisovatele, nakladatele a žádaného svazku.

Čtěte a pečujte o rozšíření časopisu

STRÁŽ ZDRAVÍ. Celoroční předplatné K 15.—.